

„Corbii mi-au scos ochii”

Adânc în inima munților elvețieni trăiește un cuplu temător de Dumnezeu. Amândoi, tata și mama, Îl iubeau pe Domnul Isus din toată inima și dorința amândurora era să-i crească pe copiii lor în disciplina și sub mustrarea Sa. În fiecare seară se aduna toată casa pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu. Iarna se grupau în jurul căminului care dădea căldură și lumină, iar vara ședeau în fața ferestrei deschise, prin care zefirul străbătea domol. Atunci, tata lua Biblia mare și citea întâi un capitol din Vechiul și apoi din Noul Testament. După aceea se ruga.

Spre marea durere a părinților, fiul cel mai mare, Peter, dădea puțină atenție celor citite. Cuvântul lui Dumnezeu îi era complet indiferent. Plin de sentimentul propriei valori și de amor propriu și ahtiat după distracții, își împietrea inima tot mai mult și mai mult față de Dumnezeu și trăia pentru lume și pentru distracțiile ei. Toate rugămintele, obiecțiile și sfaturile părinților săi rămâneau zadarnice. Aceasta era o durere permanentă pentru părinți și împreună cu ei era îndurerat domnul M., prietenul familiei, credincios, un predicator al Evangheliei, care, ori de câte ori venea în casă căuta ocazia să vorbească inimii și conștiinței lui Peter.

„Trebuie să fii născut din nou, Peter”, a spus el odată cu o asemenea ocazie. „Scriptura spune: «Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu». Cât timp refuzi să vii la Isus, satan va profita de orice avantaj asupra ta și te va trage tot mai adânc și mai adânc în mocirla păcatului. Gândește-te la marea responsabilitate pe care o ai! Tu cunoști de copil Sfintele Scripturi și, prin urmare, ești de două ori mai responsabil.”

Dar nici această indicare serioasă nu l-a scos pe Peter din indiferența sa. El a rămas cum a fost.

Așa au trecut anii și din băiatul încăpățânat, ahtiat după distracții, a devenit un bărbat ostil lui Dumnezeu.

Într-o seară, domnul M. s-a întors târziu de la vizitarea unui bolnav. Ca să scurteze drumul a luat-o pe cărarea care nu era tocmai neprimejdioasă de-a lungul povârnișului stâncos, cu pantă abruptă, când, deodată, ca răsărit din pământ, Peter stătea în fața lui. Surpriza bărbatului mai bătrân era la fel de mare ca și a celui mai tânăr, care, printr-o retragere involuntară pe cărarea foarte îngustă, aproape că și-a pus viața în primejdie.

„Ce faci aici la o oră așa de târzie, Peter?”, a întrebat domnul M. serios.

Niciun răspuns.

„Ești pe o cale rea, Peter, și te-ai ascuns aici pentru o faptă rea. Te rog, vino acasă cu mine!”

Din nou aceeași tăcere îndârjită, suficientă confirmare pentru domnul M. că avea dreptate cu vorba sa.

„Tinere”, a spus el încă o dată pe un ton de grijă iubitoare, „lasă-te avertizat! Primește sfatul bun și nu disprețui cuvântul tatălui tău! Nu știi că Scriptura spune: «*Nebunul* disprețuiește îndrumarea tatălui său?»” (Proverbe 15.5).

„Mi-e totuna”, a sunat răspunsul scurt, de refuz.

„Atunci, mai ascultă și aceasta! «Ochiul care-și bate joc de tată ... va fi scobit de corbii din vale»” (Proverbe 30.17).

Cu aceasta, domnul M. și-a continuat trist drumul.

Au trecut luni. Atunci, țara a fost bântuită de o epidemie gravă de variolă. Orice inimă tremura de groaza morții. Epidemia secera bărbați și femei puternici, din toiul vieții și cine supraviețuia bolii rămânea desfigurat pe viață.

Într-o seară a bătut cineva la ușa predicatorului și a spus:

„Domnule M., Peter L. are variolă. Dorește să vă vorbească.”

Până la casa familiei L. erau numai câțiva pași, iar domnul M. a fost repede acolo.

„Medicul dă o speranță slabă de însănătoșire”, au explicat părinții lui Peter, „dar - Peter și-a pierdut lumina ochilor și va rămâne orb.”

Prietenul a aflat profund impresionat această comunicare. Atunci s-a auzit un glas slab din camera alăturată:

„A venit domnul M.?”

Predicatorul s-a dus la patul bolnavului și a privit fața tristă, desfigurată, devenită complet de nerecunoscut. Putea să fie aceasta fața atât de frumoasă a tânărului bărbat, pe care o cunoștea așa de bine?

„Sărmane băiat!”, a ieșit de pe buzele sale.

„Dumneavoastră sunteți, domnule M.?”, a întrebat bolnavul. „O, mulțumesc că ați venit! Vă aud glasul, dar nu pot să vă văd. Vă amintiți ce mi-ați spus în seara aceea, când stăteam ascuns în apropierea prăpastiei? Ați fost un profet, pentru că mă ascundeam într-adevăr cu intenții rele. Și ați fost pentru a doua oară un profet: corbii mi-au scos ochii. Trebuie să v-o spun, ca să-i avertizați pe alții cu aceasta. Fie ca ei să asculte mai bine de dumneavoastră decât am făcut-o eu! O, este îngrozitor să fii orb! Aș prefera să mor.”

„Să mori?”, a întrebat vizitatorul. „Sărman băiat, uiți că după moarte vine judecata.”

A urmat o tăcere lungă. Își pierduse Peter cunoștința? Domnul M. a așteptat câteva minute. Apoi l-a părăsit pe bolnav cu promisiunea că vine dimineața din nou.

În dimineața următoare, devreme, ședea iarăși lângă patul bolnavului. Peter, ca și toată casa, petrecuseră o noapte groznică. Bolnavul strigase neîncetat: „Judecata, judecata! O, eu o merit înmiit!”

Când a recunoscut glasul predicatorului a spus:

„Aveți întotdeauna dreptate. Mi-ați profețit nenorocirea și mi-ați spus că după moarte vine judecata. Știu că acesta este adevărul. O, trebuie să fie înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!”

„Da, Peter, este o realitate îngrozitoare, adevărul deplin, serios”, a răspuns domnul M., „pentru că nu eu am spus, ci Dumnezeu Însuși, care este adevărul. Dar pot să-ți aduc la cunoștință încă un adevăr. Ascultă ce-ți spune Dumnezeu mai departe!”

Deschizând Biblia mare, aceeași pe care Peter o privise de multe ori disprețuitor, domnul M. a citit:

«Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna» (Isaia 1.18).

«Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut» (Luca 19.10).

Cum apucă un om care se îneacă funia de salvare care i s-a aruncat, așa a apucat omul bolnav mâna salvatoare care i se întindea încă o dată cu mare îndurare. Sufletul însetat al lui Peter a băut lacom din apa vieții. El recunoscuse cât de îngrozitor este păcatul și *se recunoscuse pe sine însuși*. Dar acum putea recunoaște că *toate* păcatele sale sunt ispășite și înlăturate prin moartea Fiului lui Dumnezeu, care luase asupra Sa pedeapsa pentru pacea lui. Atunci a intrat pacea în inima sa plină de disperare și în sufletul său s-au trezit dragoste și recunoștință față de Cel care făcuse lucruri atât de mari pentru el.

Bolnavului i-a devenit curând limpede că el nu-și va mai recăpăta nici lumina ochilor, nici sănătatea. Și chiar dacă spusesese că ar prefera să moară decât să fie orb, sufletul său tânăr se agăța totuși de viață, de care nu voia să se despartă fără luptă. Dar bunul Păstor, care căutase și găsisese oaia pierdută, a dus-o blând acasă pe umerii Săi puternici. Sfârșitul lui Peter a fost fericit. El s-a bucurat să poată să-L vadă față în față pe Cel care se ținuse după el atâta timp cu dragoste și seriozitate.

Titlul original: „Die Raben haben meine Augen ausgehackt”
din *Samenkörner (Neue Folge 27)* 1933, pag. 275-280.